

pad zasahuje ještě do Podkrušnohorské pánve a na Lounsko, k jihu ojedinele do Českého krasu, k východu na Poděbradsko a Rožďalovicko. Moravská arela zaujímá především nejteplejší území od Znojemska a Mikulovska přes Vyškovsko na Olomoucko, k východu do z. předhoří Bílých Karpat, k západu do kaňonů řek Oslavy, Jihlavy, Rokytné, Jevišovky a Dyje; izolovaně na vápencích v. od Hranic. Zcela ojedinele zasahoval slézovec od severu ze Slezské nížiny na Těšínsko a Hlučínsko. Těžiště rozšíření v kolinním stupni, méně časté jsou výskyty ve stupni planárním (max.: Pavlovské kopce, Kotelná, ca 480 m). — Mapy: ŠMARDA XM 1963: map. 144 (Morava); SLAVIK FKS 1990: 147.

T: [chybí ve fyt. o. 1. Doup. pah., 14. Cidl. pán., 15. Vých. Pol.]. — M: 41. Stř. Povlt. (Vrané nad Vltavou, 1894), 62. Litomyš. pán. (Sloupnice, zplaněle 1906), 68. Mor. podh. Vysoč. (Jevišovice; Mohelno; Čučice; Hlína; Tetčice; vrch Hády u Brna), 71a. Bouz. pah. (Mladeč), 72. Zábř.-unič. úv. (Pňovice, rumiště), 76a. Mor. brána vl. (Černotín; Nové Dvory), 77c. Chřiby (Velehrad; Kudlovice; Spytihněv), 78. B. Karp. les. (Petrůvka; Brumov), 79. Zlín. vrchy (Chrastěšov; Lutonina).

Celkové rozšíření: Primární areál zaujímá prostor od stř. Evropy po Střední Asii s nejzápadnějším výskytem na j. Moravě, v Rakousku a stř. Itálii, odkud j. hranice pokračuje s. Řeckem, téměř se vyhýbá Malé Asii, zasahuje do Arménské vysočiny a s. části Aralokaspické oblasti; nejdále k východu dosahuje druh k Altaji. K severu a severozápadu do j. části Skandinávie je druh rozšířen pouze druhotně. — Mapy: AUGUSTIN et SCHWEITZER 1913: 230; MEUSEL et al. 1978: 282.

Význam: Dekorativní hodnota slézovce durynského zvláště v suchých a teplých územích nebyla dosud plně využita. Lze jej též pěstovat jako medonosnou rostlinu. Pokusně byla ze stonku získána vlákna, vhodná svou pevností k výrobě provazů. Ani krmná hodnota včetně obsahu vitamínu C není zanedbatelná, problematické je však husté odění téměř všech částí rostliny.

Sect. 2. *Stegia* DC.

Stylopodium ploché, zvýšeným okrajem překrývající plůdky.

2. *Lavatera trimestris* L. — slézovec tříměsíční Tab. 61/3, 64/1

Lavatera trimestris LINNAEUS Sp. Pl. 692, 1753.

4. *Alcea* L. — topolovka

Alcea LINNAEUS Sp. Pl. 687, 1753. — Syn.: *Althaea* L. Sp. Pl. 686, 1753 p. p.

Poznámka: Rod *Alcea* je příbuzensky bližší rodu *Lavatera* než rodu *Althaea*, s nímž byl dosud většinou autorů spojován. Je to fylogeneticky poměrně mladý rod, dobře od rodu *Althaea* morfologicky diferencovaný (velikost květů, tyčinková trubka, plody).

— Syn.: *Stegia lavatera* LAM. et DC. Fl. Franç. 4/2: 836, 1805, nom. illeg.

Exsikáty: Extra fines: Fl. Palaest. Exs., no 356.

— MAGNIER Fl. Select. Exs., no 794.

Jednoleté byliny. Kořen kulový. Lodyha přímá, většinou bohatě odspodu větvená, 60–120 cm vys., s roztr. tuhými jednoduchými, dvouklanými i hvězdovitými chlupy, zelená, fialově naběhlá. Listy řapíkaté; dol. lodyžní listy okrouhlé až dlanitě 5–7laločné, na bázi srdčité, s čepelí 60–80 mm dl., 70–110 mm šir., nepravidelně vroubkovanou; hor. lodyžní listy trojúhelníkovité až trojlaločné, s prodlouženým prostředním úkrojkem; nejhořejší listy přecházející v listeny, s bazální částí řapíku přirostlou ke květní stopce; palisty tvořící úzká postranní křídla prodloužená v čárkovitě trojúhelníkovité cípy. Květy jednotlivé v úžlabí listenů v celé hor. polovině stonku; květní stopky kratší než listeny, ± hustě, převážně hvězdovitě chlupaté. Lístky kalíšku 3, široce trojúhelníkovité, srostlé, ca 10 mm dl., oboustranně drobně hvězdovitě chlupaté; kalich na spodní straně hustě drobně hvězdovitě chlupatý; korunní lístky trojúhelníkovitě obvejčité, mělce vykrojené, 40–55 mm dl., 23–27 mm šir., na nehytku s kartáčkem chlupů, růžové s tmavšími žilkami až karmínové, vzácněji bílé; tyčinková trubka lysá. Plody z (8–) 12–14 (–15) plůdků, překryté nápadně zvětšeným stylopodiem; stylopodium ploché, se zvýšeným okrajem, (10–) 12 (–13) mm šir., hnědočerné; plůdky ledvinovité, 2,5–3,5 mm dl., příčně žebernaté, lysé, hnědočerné. Semena ledvinovitá, hladká, po stranách vmáčkнутá černohnědá. VI–IX. Tf.

$2n = 14$ (extra fines)

Pěstován jako okrasná letnička (růžové, karmínové či bílé květy) na zahradách, občas i v květinových záhonech parků; je vhodný i jako medonosná rostlina. Daří se v lehčí, sušší půdě; klíčivost semen je 3–5 let. Původem ze Středozeemí, u nás v kultuře hlavně v teplejších územích od planárního do suprakolinního stupně, kde také občas přechodně zplaňuje (např. Vinařice u Kladska, Praha, Sadská, Rožďalovice, Nové Město nad Metují, Sloupnice u Litomyšle, Adamov u Blanska, Vítovice u Vyškova).

Lit.: LITVINOV D. (1924): O nekotorych russkikh mal'vovykh. Ž. Russ. Bot. Obšč. 7: 111–124. — ZOHARY M. (1963): Taxonomical studies in Alcaea of South-Western Asia. I. Bull. Res. Council, Israel 11: 210–229. — ZOHARY M. (1963): Taxonomical studies in Alcaea of South-Western Asia. II. Israel. J. Bot. 12: 1–26. — AGABABJAN V. Š. et GABRIELJAN E. C. (1964): Rody Althaea L. i Alcea L. v ich sistematičeských vzaimootnošenijach. Tr. Bot. Inst. Jerevan 14: 49–64. — SLAVIK B. (1966): Topolovka vráskatá. Živa 14: 134–135.

Krátce vytrvalé nebo dvouleté byliny, často hustě chlupaté. Lodyhy většinou přímé, někdy vystoupavé. Listy dlanitě členěné. Květy velké, krátce stopkaté, v úžlabí listů po 1–3, na konci lodyhy přecházející do hroznovitého květenství. Lístků kalíšku 5 nebo i více; korunní lístky někdy u kulturních forem pomnožené, k bázi zúžené v hustě chlupatý nehýtek, delší než 30 mm; tyčinková trubka 5hranná, lysá; počet pórů na pylových zrnech do 80. Poltivé plody, rozpadající se v 18–40 plůdků; plůdky na hřbetě hluboce rýhované, na okrajích ostré, jednosemenné, přehrádkou u nich oddělena bezsemenná vrchní část. — Asi 40 druhů, rozšířených od Středozeří do Střední Asie. — Protandr. Entomogam. Alogam.

- 1a Čepel listů dlanitodílná až dlanitosečná, s dlouhými, prstovitými úkrojky (tvarem připomínající listy smokvoně), silně vráscitě; korunní lístky žluté 3. *A. rugosa*
 b Čepel listů okrouhlá nebo vejčitá, dlanitolaločná, někdy prostřední lalok delší než ostatní, nejvýš mírně vráscitá; korunní lístky různých barev 2
 2a Lodyhy hustě plstnatě chlupaté; kalíšek téměř tak dlouhý jako kalich; korunní lístky vpředu hluboce vykrojené, světle fialově růžové; plody 15–17 mm v průměru; zralé plůdky hnědočerné až téměř černé 1. *A. biennis*
 b Lodyhy roztr. chlupaté; kalíšek dosahuje nejvýš $\frac{2}{3}$ délky kalicha; korunní lístky jen mělce vykrojené, různých barev, někdy pomnožené (květy plné); plody 17–20 mm v průměru; zralé plůdky žlutohnědé až hnědé 2. *A. rosea*

1. *Alcea biennis* WINTERL — topolovka bledá
 Tab. 61/4, 66/1

Alcea biennis WINTERL Ind. Horti Bot. Pest., p. A2, 1788.
 — Syn.: *Althaea pallida* W. et K. in WILLD. Sp. Pl. 3: 773, 1800. — *Alcea pallida* (W. et K.) W. et K. Pl. Rar. Hung. 1: 46, 1801. — *Althaea biennis* (WINTERL) BORBÁS Balat. Fl. 401, 1900.

Exsikáty: PETRAK Fl. Bohem. Morav. Exs., no 358.
 — Extra fines: Fl. Exs. Austro-Hung., no 2043. — Fl. Olten. Exs., no 685.

Dvouletá (někdy krátce vytrvalá) bylina se svazkem vřetenovitých kořenů. Prvním rokem listy v přízemní růžici s řapíky až 45 cm dl., s čepelí vejčité až ledvinitě okrouhlou, mělce 3–5 (–7) laločnou, na bázi srdčitou, až 15 cm dl. a až 17 cm šir. Lodyha přímá, 50–170 cm vys., nevětvená nebo v dol. polovině chudě větvená, hustě hvězdovitě a svazčité chlupatá. Lodyžní listy řapíkaté, v obrysu okrouhlé až vejčité okrouhlé, mělce 3 až 5laločné, u mladších listů prostřední lalok delší, se srdčitou až uťatou bází, na okraji vroubkované až zubaté, na líci jednoduše, dvouklaně a svazčité, na rubu hustě svazčité chlupaté; palisty dlouze zubaté, zasychavé. Květy v úžlabí listů (1–) 2–3, popř. i krátká postranní větévka s dalšími květy; květní stopky hustě svazčité chlupaté, do 2 cm dl. Lístků kalíšku 5–7, do poloviny srostlé, vejčité s trojúhelníkovitě vejčitými cípy, 13–18 mm dl., hustě svazčité chlupaté; kalich do necelé poloviny srostlý, s trojúhelníkovitě vejčitými cípy, 15–20 mm dl., hustě svazčité chlupatý; korunní

lístky obvejčité, k bázi zúžené, hluboce vykrojené, 35–40 mm dl., 22–28 mm šir., navzájem se jen slabě překrývající, s nehýtkem hustě chlupatým, fialově růžové, k bázi nažloutlé; tyčinková trubka lysá. Plody z 32–35 plůdků, 15–17 mm v průměru; stylopodium ploché, při bázi ca 2 mm šir., plůdky okrouhle vejčité, 3,5 mm vys., 4,0 mm dl., na okrajích s ostrým lemlem, na bocích žebernaté, na hřbetě zpočátku hvězdovitě chlupaté, později olysávající, hnědočerné až téměř černé. Semena ledvinovitá, hustě bělavě opýřená. VII–IX. Hkf.
 $2n = 42$ (ČR: 16. Znoj.-brn. pah.)

Variabilita: U nás pouze v subsp. *biennis*; dosti odlišná subsp. *cretica* (WEINM.) D. A. WEBB roste v j. a z. části Balkánského poloostrova a na Krétě. V poměrně málo variabilním moravském materiálu by mohla být nalezena nanejvýš f. *fissipetala* BORBÁS s roztrepenými korunními lístky.

Ekologie a cenologie: Výslunné travnaté a křovinaté stráně, okraje vinic, travnaté násypy silnic a železnic, travnaté navigace vodních toků, druhotně na ruderalních místech. Suché lehké půdy, spíše bazického charakteru, v oblastech subkontinentálního klimatu, občas ve společenstvech svazu *Festucion valesiacae*.

Rozšíření v ČR: V Panonském termofytiku na Znojensku, v okolí Moravského Krumlova, na Hustopečsku, Mikulovsku, na sever k Brnu, v mezofytiku ojedinele u Ivančic. Na našem území probíhá sz. hranice areálu. Téměř výhradně v kolinním stupni (max.: Brno, Červený kopec, ca 290 m). Zajímavé, že nejstarší doklady u této ná-

padné rostliny jsou až z r. 1872 (Znojmo; Dyje). V poslední době výskyt řídké. Δ — Mapy: SLAVÍK FKS 1990: 148.

T: 16. Znoj.-brn. pah., 17b. Pavl. kop. (Mikulov, 1908), 18a. Dyj.-svr. úv. — M: 68. Mor. podh. Vysoč. (mezi Oslavany a Ivančicemi, 1894).

Celkové rozšíření: Jižní Morava a j. Slovensko, Dolní Rakousy, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko, Jugoslávie, Albánie, Řecko, Kréta, Moldavská SSR, jz. část Ukrajiny až po Krym; Malá Asie. Zavlečena v Bavorsku a zplněně v Itálii a j. Francii.

Význam: Perspektivní okrasná rostlina pro j. Moravu.

2. *Alcea rosea* L. — topolovka růžová

Tab. 61/5, 65/1

Alcea rosea LINNAEUS Sp. Pl. 687, 1753. — Syn.: *Althaea rosea* (L.) CAV. Monad. Diss. 2: 91, 1790. — *A. flexuosa* SIMS Bot. Mag. 23: tab. 892, 1805. — *Malva hortensis* C. SCHIMPER et SPENNER in SPENNER Fl. Friburg. 3: 886, 1829.

Dvouleté, většinou krátce vytrvalé (do 5 let) byliny. Vřetenovité kořeny ve svazku. V prvním roce pouze přízemní listová růžice. Od druhého roku květonosné lodyhy, často více lodyh (3–10) z jedné kořenové hlavy, zvláště u starších jedinců; lodyhy přímé, \pm nevětvené nebo jen s krátkými květonosnými větévkami v paždí listů, 120–300 cm vys., často dole až přes 2 cm tlusté, s roztr. jednoduchými, vidličnatými, méně i svazčitými chlupy. Listy dlouze řapíkaté, okrouhlé nebo vejčité, se srdčitou bází, 5–7 dlanitolaločné, hor. 3laločné, někdy prostřední lalok delší než ostatní, na okraji nepravidelně vroubkované nebo zubaté, na obou stranách čepele roztr. až dosti hustě, většinou svazčité chlupaté, někdy s čepeli mírně vrásčitou; palisty nepravidelně zubaté, záhy opadavé. Květy v úžlabí listů po 1 (–3); květní stopky většinou do 2 cm dl., hustě svazčité chlupaté. Lístků kalíšku 6–8, do $\frac{1}{2}$ srostlé, vejčité nebo podlouhle vejčité, 15–20 mm dl., hustě svazčité chlupaté; kalich 5četný, do $\frac{1}{3}$ srostlý, s trojúhelníkovitě vejčitými cípy, 27–32 mm dl., hustě svazčité chlupaté; korunní lístky trojúhelníkovité, k bázi zúžené, mělce vykrojené, 50–60 mm dl., 52–65 mm šir., s nehýtkem hustě chlupatým, bílé, (světle žluté až žluté jsou považovány za křížence), růžové, červené, červenofialové, tmavě hnědopurpurové; tyčinková trubka stejně zbarvená jako koruna, lysá; blizny fialové. Plody z 20–40 plůdků, 17–23 mm v průměru; stylopodium kuželovité, při bázi ca 6–7 mm šir.; plůdky ledvinovité, 6,0 mm vys., 6,5 mm dl., na okrajích křídlaté, nezubaté, na bocích žebnaté, krátce chlupaté, světle šedohnědé. Semena ledvinovitá 3,5 mm vys., 3,5 mm dl., černá. VII–IX.

$2n = 42$ (ČR: kultivovaný materiál), 56 (extra fines)

Variabilita: Značná proměnlivost se projevuje v barvě květů (většinou vyšlechtěné kultivary), někdy jsou i rozdíly v utváření květenství, od řídkého až po hustě shloučené. Plnokvěté formy mají většinou původ v přeměně tyčinek v korunní lístky, mnohem vzácněji vznikly pomnožením původních 5 korunních lístků.

Ekologie a rozšíření v ČR: Pěstuje se v zahradách, na návsích, u zdí a plotů, v železničních stanicích. Dobře se hodí do venkovských zahrádek. Daří se ve slunných polohách a na hluboké, humózní půdě; dobře snáší sucho, ale prospívá lépe při přiměřené závlaze. Klíčivost semen je asi 3 roky. Zplaňuje občas v okolí zahrad, sídel, na rumištích a skládkách.

Celkové rozšíření: Původní areál není znám, za pravděpodobný se pokládá Malá Asie, Balkánský poloostrov a Kréta, někdy Přední Asie. Vzhledem k tomu, že z přírody není druh znám, byla vyslovena i domněnka o vyšlechtění z křížence druhů *A. biennis* WINTERL a *A. setosa* (BOISS.) ALEF. nebo jiných druhů tohoto rodu. Dnes je druh pěstován v různých zemích světa, v některých územích zplaňuje, někdy i zdomácňuje (např. Itálie, j. Francie).

Význam: Velmi rozšířená okrasná rostlina, především v zahradách, na veřejných prostranstvích v obcích apod. Pěstuje se v různobarevných zahradních formách i v různých barevných odstínech, případně s květy různě skvrnitými, žíhanými či pruhovanými, jednoduchými, poloplnými či plnými; f. *fimbriata* hort. má roztrépené korunní lístky. Jako okrasná známá již v 16. století. Pro vyšlechtění některých forem bylo využito i kříženců s druhy *A. rugosa*, *A. setosa* a dalšími. Nejznámější kulturní formou je cv. Nigra s květy tmavě hnědopurpurovými, užívaná i jako léčivka (*Flores malvae arboreae*). Obsahuje též vínově červené barvivo althein, které se užívalo k barvení vína, likérů, sirupů, potravin a koží. Známý je též cv. Indiánské jaro s třásnitými korunními lístky.

3. *Alcea rugosa* ALEF. — topolovka vráskatá

Alcea rugosa ALEFELD Oesterr. Bot. Z. 12: 254, 1862. — Syn.: *Althaea rugosa* (ALEF) LITV. Russ. Bot. Ž. 7 (1922): 111, 1924.

Krátce vytrvalé byliny. Kořeny vřetenovité, vytvářející svazek. Lodyhy přímé, 60–200 cm vys., s roztr. jednoduchými, vidličnatými a svazčitými chlupy. Přízemní listy dlouze řapíkaté, s čepeli v obrysu okrouhlou; lodyžní listy řapíkaté, dol. a stř. dlanitě 5–7sečné až -dílné, hor. 3sečné až -dílné, na řapíku i na čepeli chlupy svazčité, ale i vidličnaté a jednoduché, vz. hvězdovité; čepel výrazně vrásčitá; palisty 3zubé, brzy opadavé. Květy v úžlabí listů po (1–) 2; květní stopky hustě

chlupaté, asi 10 mm dl. Lístků kalíšku 5–8, téměř do 1/2 srostlé, vejčité nebo podlouhle vejčité, 15 mm dl., hustě chlupaté; kalich do necelé 1/2 srostlý, s trojúhelníkovitě vejčitými cípy, 20–23 mm dl., hustě chlupatý; korunní lístky trojúhelníkovité, k bázi zúžené, mělce vykrojené, 50–60 mm dl., 55–64 mm šir., s nehýtkem hustě chlupatým, jasně žluté, při zasychání mírně zelenající; tyčinková trubka žlutá; blizny bílé. Plody z 30–35 plůdků, nejvýš 2 cm v průměru; stylopodium kuželovité; plůdky ledvinovité, 4–7 mm

vys., 4,5–6,0 mm dl., na hřbetě žlábkovité a chlupaté. Semena ledvinovitá, téměř hladká, šedohnědá. VI–IX. Hkf.

2n = 42 (extra fines)

Doposud vzácně pěstována, a to zvl. v různých hybridních taxonech s druhem *A. rosea*. Dobře snáší teplé polohy a sušší, často vápnité půdy. Původem z jihovýchodu evropského SSSR, Předkavkazí a Zakavkazí [mapy: SLÁVIK 1966: 135 (neúplná)]. Jako okrasná rostlina si zasluhuje většího využití.

5. *Althaea* L. – proskurník

Althaea LINNAEUS Sp. Pl. 686, 1753.

Lit.: ČELAKOVSKÝ L. (1889): *Althaea armeniaca* Ten. in Ungarn. Österr. Bot. Z. 39: 285–287. – AUGUSTIN B. et SCHWEITZER J. (1913): *Az Althaea officinalis* és a *Lavatera thuringiaca* levele közti külöbségröl. Bot. Közl. 12: 226–231. – AGABABIAN V. Š. et GABRIELIAN E. C. (1964): *Rody Athaea* L. i *Alcea* L. v ich sistematičeskich vzaimootnošenijach. Tr. Bot. Inst. Jerevan 14: 49–64. – SMEJKAL M. (1966): Neue oder wenig bekannte Pflanzen der tschechoslowakischen Flora II. Preslia 38: 249–262. – NOLTHENIUS J. C. (1981): De oecologie van *Althaea officinalis* L. Int. Rapp. Hugo de Vries Labor. 99: 1–110.

Jednoleté až vytrvalé byliny, plstnatě až štětinatě chlupaté. Lodyhy přímé, při bázi většinou dřevnatější. Listy dlanitolaločné až dlanitosečné. Květy stopkaté, nejvýš do 30 mm v průměru, po 1 až několika v úžlabí listů, na konci lodyhy v hroznovitém květenství. Lístků kalíšku 6–12, při bázi srostlé, čárkovité nebo kopinaté; korunní lístky k bázi klínovitě zúžené, na nehýtku hustě brvitě; tyčinková trubka většinou chlupatá, zřídka lysá. Poltivé knoflíčkovité plody z 8–25 plůdků; plůdky nekřídlaté, jednopouzdré, jednosemenné, lysé nebo chlupaté. – Asi 6 druhů, hlavně ve Středozeří a v oblastech kolem Černého moře. – Protandr. Entomogam. Alogam.

- 1a Rostliny jednoleté, do 50 cm vys., řídce štětinatě chlupaté; kalich kopinatě šídlovitý, za plodu nápadně zvětčený; prašníky žluté; plody lysé 1. *A. hirsuta*
 b Rostliny vytrvalé, více než 50 cm vys., velmi hustě a měkce (sametově) chlupaté; kalich vejčité, za plodu téměř nezvětčený; prašníky fialově červené; plody chlupaté 2
 2a Střední lodyžní listy celistvé nebo dlanitě (3–) 5laločné s mělkými zářezy; plůdky celé hustě chlupaté, na bocích skoro bez radiálních vrásek 2. *A. officinalis*
 b Střední lodyžní listy dlanitě 5dílné až 5sečné, s hlubokými zářezy; plůdky alespoň v dolní třetině lysé, na hřbetě s mělkou rýhou a na bocích radiálně žebernaté 3. *A. armeniaca*

Sect. 1. *Hirsutae* ILJIN

Jednoleté byliny; kalich za plodu silně zvětčený; plůdky na bocích radiálně žebernaté.

1. *Althaea hirsuta* L. – proskurník chlupatý

Tab. 66/2

Althaea hirsuta LINNAEUS Sp. Pl. 687, 1753.

Exsikáty: Extra fines: SINTENIS Iter Orient., no 3981.

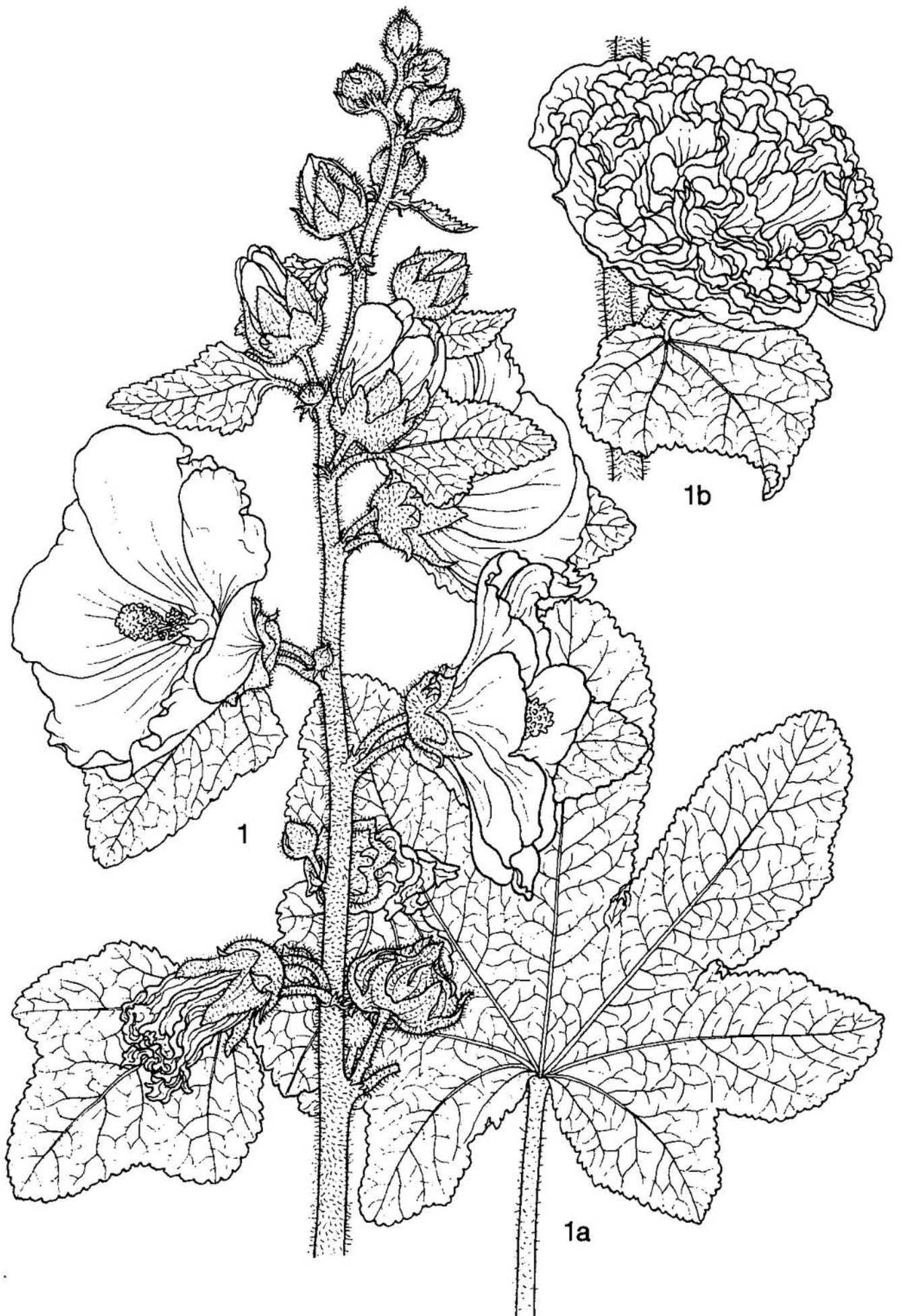
Jednoleté byliny s dlouhými štětinovitými chlupy. Kořen kulový, tenký. Lodyha přímá, 25–40 cm vys., nevětvená nebo při bázi chudě rozvětvená, odstále jednoduše chlupatá s vtroušenými drobnými vidličnatými a hvězdovitými chlupy. Přizemní a dol. lodyžní listy dlouze řapíkaté, 5–7laločné, v době plodu většinou uschlé; stř. lodyžní listy 3–5dílné, hor. většinou 3sečné, všechny na okraji nepravidelně zubaté, při bázi

srdčité až uřaté, s roztr., většinou jednoduchými chlupy. Květy jednotlivé v úžlabí listů, dlouze stopkaté. Lístků kalíšku 6–8, dole srostlé, kopinaté, dlouze ostře zašpičatělé, 7–8 mm dl., kalich do 1/3 srostlý, s úzce kopinatými cípy, 10–12 mm dl., jako kalíšek dlouze odstále chlupatý, za plodu zvětčený; korunní lístky obvejčité, k bázi zúžené, na konci drobně nepravidelně zubaté, 11–15 mm dl., s nehýtkem hustě chlupatým, růžově fialové až modrofialové, při bázi bledší; tyčinková trubka lysá. Plody z 12–18 plůdků, 5–7 mm v průměru; plůdky ledvinovité, na bocích radiálně žebernaté, lysé. Semena ledvinovitá, hladká, lysá, tmavě hnědá. VI–VII. Tf.

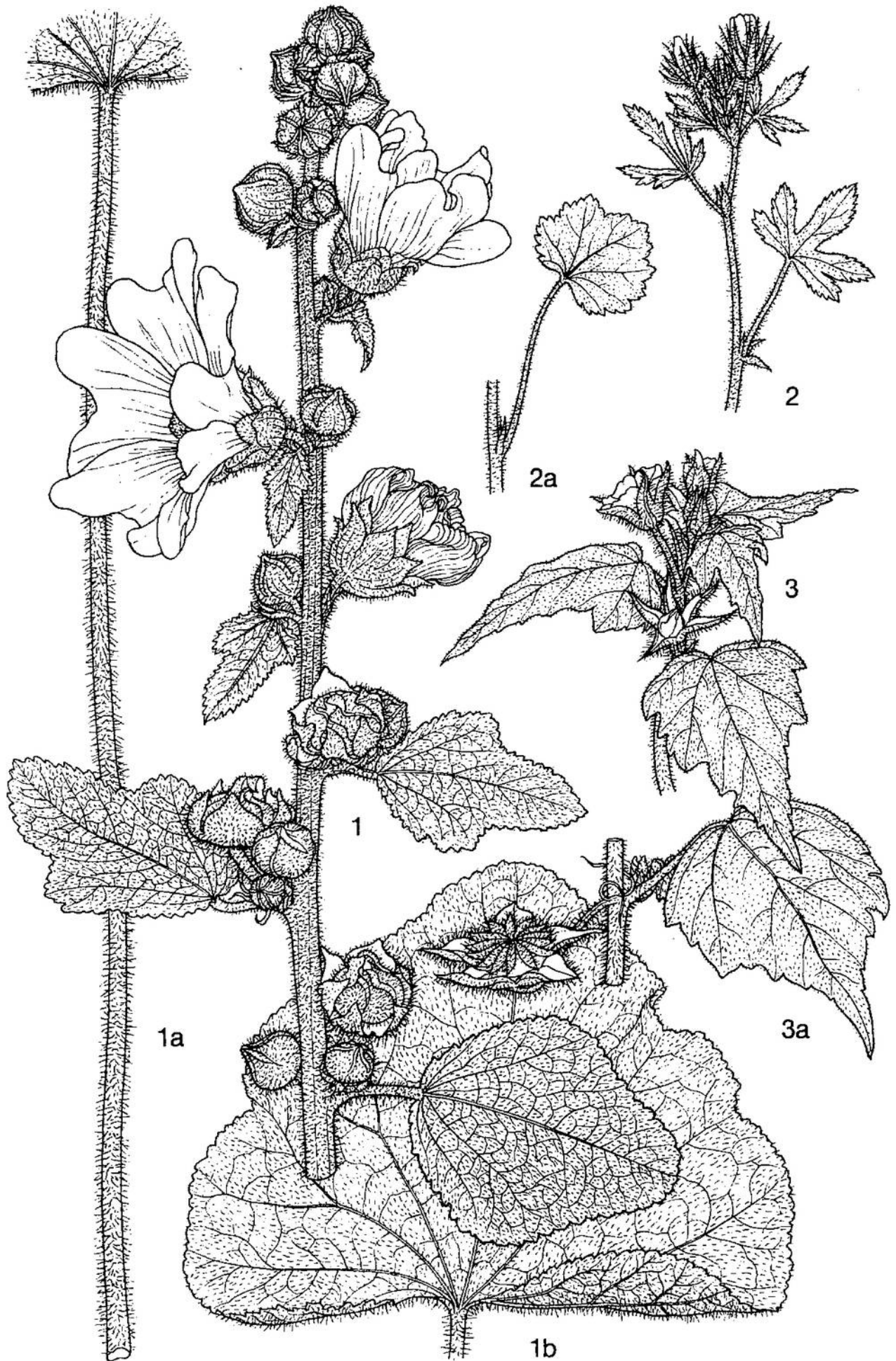
2n = 50 (extra fines)

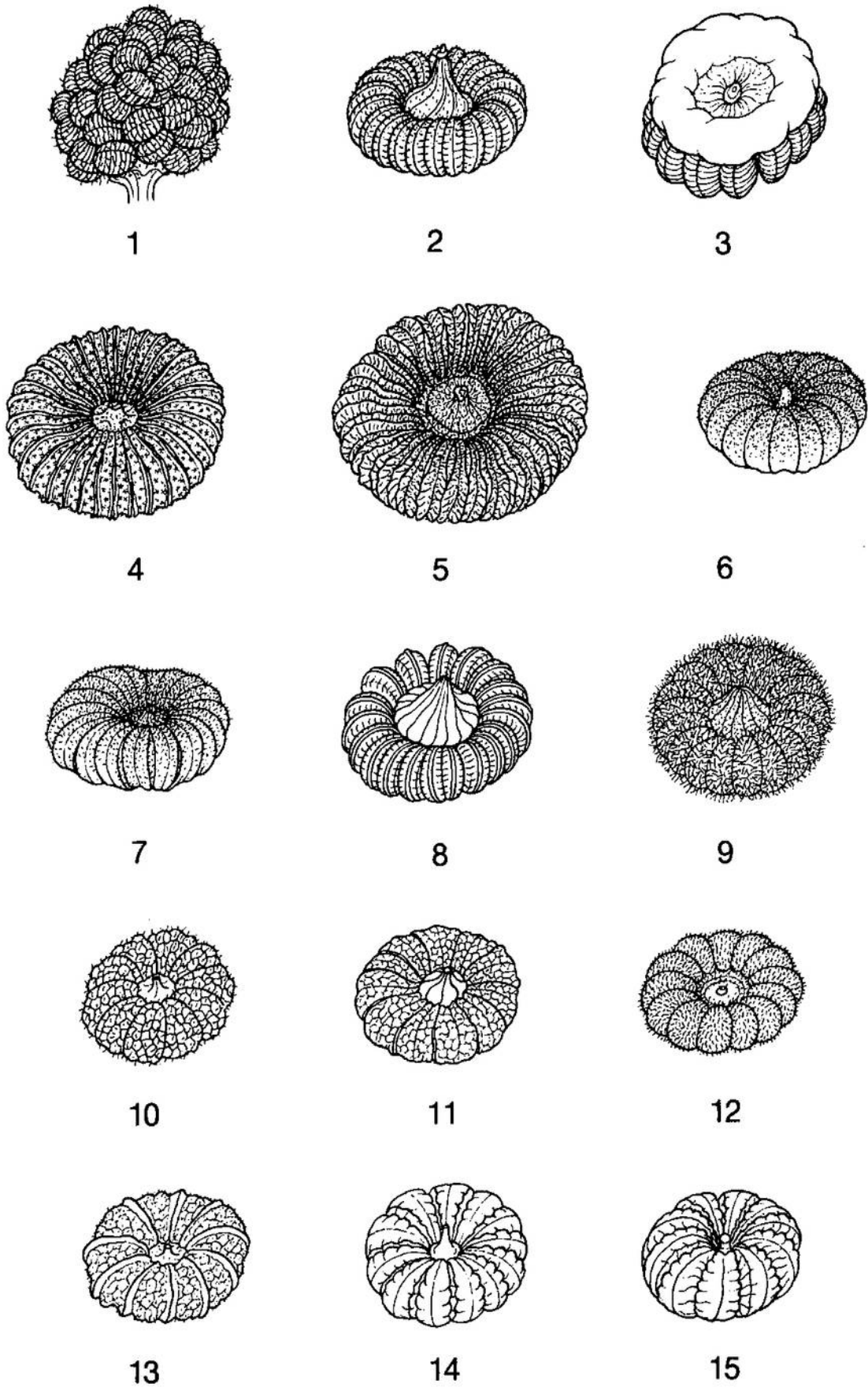
Druh uváděný v 60. letech 19. století z ruděrálních míst u Lanžhota a Břeclavi (SCHLOSSER.

Tab. 65: 1 *Alcea rosea*, 1a – list křížence s druhem *A. rugosa*, 1b – květ „plnokvětého“ kultivaru.

Tab. 66: 1 *Alcea biennis*, 1a – řapík přízemního listu, 1b – čepel přízemního listu. – 2 *Althaea hirsuta*, 2a – lodyžní list.
– 3 *Anoda cristata* var. *brachyantha*, 3a – střední část lodyhy.

Tab. 61: Plody vybraných druhů čeledi *Malvaceae*: 1 *Malope trifida*. – 2 *Lavatera thuringiaca*. – 3 *L. trimestris*. – 4 *Alcea biennis*. – 5 *A. rosea*. – 6 *Althaea officinalis*. – 7 *A. armeniaca*. – 8 *Bismalva alcea*. – 9 *B. moschata*. – 10 *Malva sylvestris*. – 11 *M. sylvestris* var. *mauritiana*. – 12. *M. neglecta*. – 13. *M. pusilla*. – 14 *M. verticillata*. – 15 *M. verticillata* var. *crispa*.